

Oysa ki

– Nilüfercan · 07 Nisan 2010

Kadın bütün gün düşündü, düşündü, düşündü, düşündü. Bir ölüden farkı yoktu. Kemiklerinin sızısından yüreğinin acısından dermanı takati kalmamıştı. Bir karar vermeliydi. Gitmeliydi, uzaklara çok daha uzaklara. Öyle gitmeli ki bir nefes kadar yakinken bile okyanuslar kadar uzak olabilmeliydi. Gitmeli... Gitmeli... Geri dönmek için değil. Gitmeli... Gitmeli... Unutmak için değil. O içini yakan o bedenini dağlayan duygulardan artık uzaklaşmalıydı. Zor.. Çok zor. Zoru başarmalıydı.

Kadın biliyordu süregelen bu ilişki sakıncalı, hastalıklı, soğuk kış gecelerinde bir volkan gibi yakıp kavurup dağlayan, sıcak yaz gecelerinde yüreğini buz gibi donduran adını bile koyamadığı bu patolojik durumdan sıyrılmalıydı. Yapamıyordu. En kötüsü giderse asla geri dönmeyecekti. Kendini tanıyor, kendini biliyordu. Giderse asla dönmeyecekti, dönmeyecekti geri. Biliyordu biliyordu ki bağımlı bir kişiliğe sahipti.

Asla ...

Çaresiz, yıkık, viran son bir defa etrafına baktı. Acıdan gözleri kurumuş, dudakları çatlamıştı. Vazgeçmişti vazgeçemediğinden, vazgeçmişti karasevdasından, vazgeçmişti değer biçemediği aşkından, vazgeçmişti gözünden sakındığından, vazgeçmişti yürek yarasından ve vazgeçmişti kendinden. Bir çocuk masumiyetiyle beklemişti oysa.

30 Kasım 2009